

FRIBYTAREN PÅ ÖSTERSJÖN

AF VICTOR RYDBERG.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Nu förmodade lagmannen ej längre behärska sig. Utslag, du vägar ådaga-lägga din syndiga belyselse för denna vadryktade flicka... du vägar fråga din egen far, om han bligs... ja, han bligs öfver en uppstodsig, ogudskrig, förtappad son... du vägar bota denne Herrens tjänare, din forne lärare... du rufvar på mordiska planer mot hans lif... kanske äfven mot mitt. Hört från mina ögon!

Nådige herre, sade Suenonius och lade sin hand på lagmannens arm. — ställa er vrede och kom ihåg, att herr Adolf ej är tillräckelig för sina ord och gärningar! Kom ihåg, att han handlar under inflytande af en troll-dryck!

Ni har rätt, och han skall ännu denna afton foras till däckstian i Stockholm, fortfor lagmannen, dar-dande i alla lemmar. — Jag skall till-kalla mina drängar och låta slå ho-nom i järn. Gårdsfogede, ryck häkan ur hans armar och piska henne i hans åsyn!

Med dessa ord fattade lagmannen kloeksträngen och drog så häftigt, att den brast. Länsmannen, som hört hvarje ord, visade i dörren sitt för-skärade ansikte och befalldes skaffa handboja och fotblock samt kalla upp drängarna. Emellertid hade gårdsfog-den tvekat närmast sig Adolf med orden: — Käre herre, det går väl i-ke att sträta mot nådige lagmannens befallning... men Adolf, som krämp-aktigt omfattades af Elins armar, stötte honom tillbaka.

Min far, sade Adolf till lagman-nen, som nu med ryckadt panna och korslagda armar stod framför honom.

Om du en gång återvänder som den förlorade sonen, ängerfull och förbittrad, skall du dock såsom han emottagas i din faders hem. Men till dess...

Lagmannen vinkade till Adolf att gå och sjönk utmattad ned i sin län-stol.

Adolf sade med sorgsen rost far-väl och aflägsnade sig ur rummet för att genast träffa anstalter att lämna Signildsborg.

Följd af Maria begaf sig friherr-innan efter Adolf till hans kammar för att höra hans planer och gifva sina råd om hans framtid. Adolf för-klarade sitt beslut vara att fara till Stockholm och där genom sin far-bröder, riksrådet Bengt, söka erhålla någon sig passande verksamhet. Fri-herrinnan gillade detta beslut, emedan sonen därigenom ej aflägsnade sig från hemmet längre, än att hon till kunde underhålla brevväxling med ho-nom. Sedan hon gifvit sina farhåge-ron i ömma böner till Adolf att ej genom ett oforsiktigt deltagande för-de anklagade gifva lagmannen ytter-ligare anledning till harm och bedröf-velse och folket skäl till besynnerlig-het och kränkande misstankar, gick hon med tungt hjärta att träffa anstalter för Adolfs ombyte af vistelseort.

Maria var nu ensam med Adolf. Känslor af motsatta slag rörde sig i hennes bröst. Smärta och blygsel blandades med den dystra tillfreds-ställesen af en lyckad hämd. Hon var ett ögonblick färdig att kasta sig till Adolf fötter, påbörja sig hela skul-den till den olycksbådelse, hvars ut-brott hon varit ett medel att påsky-n-da, och emottaga hans afsky och lat-såsom ett välkommet utbyte mot den lögklighet, som en älskande minst af allt kan fördraga. I nästa ögonblick vek denna känsla för en annan. Hon lide, nu, äfven han, så tänkte hon; kanske skall sorgen närma våra hjär-tan till hvarandra, och jag i öm vän-skap finna lindring för min kränkt kärlek. Men äfven denna tanke till-bakträngdes af hennes stolthet. Hon märkte, att Adolf ville vara ensam, och aflägsnade sig, sedan hon bejt honom vid hans ankumst till Stock-holm framlämna ett bref till hennes far.

Innan Adolf gick till hvila, fick han genom den pratsamma Johanna, som biträdde med inpackningen af hans saker, tillfälligtvis en underätt-else, som han annars varit beflukt att förskaffa sig på annat sätt. Hon berättade efter hvad hon hört länsmannen omfala för gårdsfogden, att man följande dag skulle föra allmän skalgång efter häkorna i socknen, samt att Ingrid och Elin, så fort sig göra låte, skulle förpassas till slottshäktet i Stockholm.

Vid midnattstiden kastade sig A-dolf på sin säng och sof en kort orolig sömna, hvarig han före morgongry-ningen vaknade vid ljudet af räder, piksmullar och hästramp från går-den. Han klädde sig och kom just lagom för att se den sista skytte-

och deltagande för dess föremål. Fri-herrinnan, som älskade sin son med all den ömhet en mor kan säga sitt enda barn, tilltände lärar, böner, knä-fall för att blika sin man. Maria förenade sig med henne, och äfven Suenonius rådde lagmannen uppskj-uta verkställandet af sitt beslut, tills det närmare och med lugn hunnit öf-vervägas.

Under tiden återkom Elin under Marias omsorg till medvetande. Lag-mannen, som fann, att han under des-sa förhållanden måste afstå från sitt försök att aftränga henne den för-nemsta hemligheten, och ville aflägs-na de öfverhänga vittnena till detta sorg-liga familjeuppträde, befallde länsmannen och gårdsfogden föra henne till det rum i flygelbyggnaden, i hvil-ke Ingrid förvarades.

Men åstadkomma en försoning mel-lan far och son förmodade ej friherr-innans böner och föreställningar. A-dolf förklarade, att han ännu inte an-vändade hvarje medel som möjligen stode honom till buds att rädda de båda kvinnorna, och att han ej skulle afstå att utkräffa räkenskap af för-följelseernas upphof. Endast friherrin-nans och Marias närvaro och kanske ännu mer den utmattning, som hos den gamle mannen följde på det våld-samma utbrottet af hans vrede, kunde hindra honom att ånyo råka i ra-seri öfver sonens trots. Slutet på uppträdet var, att lagmannen be-fallde sin son att före morgondagen lämna huset och icke visa sig för hans ögon, innan tiden och en förr eller senare sig inställande själfpröfning kommit honom att inse och ångra sin förvillelse.

Om du en gång återvänder som den förlorade sonen, ängerfull och förbittrad, skall du dock såsom han emottagas i din faders hem. Men till dess...

Lagmannen vinkade till Adolf att gå och sjönk utmattad ned i sin län-stol.

Adolf sade med sorgsen rost far-väl och aflägsnade sig ur rummet för att genast träffa anstalter att lämna Signildsborg.

Följd af Maria begaf sig friherr-innan efter Adolf till hans kammar för att höra hans planer och gifva sina råd om hans framtid. Adolf för-klarade sitt beslut vara att fara till Stockholm och där genom sin far-bröder, riksrådet Bengt, söka erhålla någon sig passande verksamhet. Fri-herrinnan gillade detta beslut, emedan sonen därigenom ej aflägsnade sig från hemmet längre, än att hon till kunde underhålla brevväxling med ho-nom. Sedan hon gifvit sina farhåge-ron i ömma böner till Adolf att ej genom ett oforsiktigt deltagande för-de anklagade gifva lagmannen ytter-ligare anledning till harm och bedröf-velse och folket skäl till besynnerlig-het och kränkande misstankar, gick hon med tungt hjärta att träffa anstalter för Adolfs ombyte af vistelseort.

Maria var nu ensam med Adolf. Känslor af motsatta slag rörde sig i hennes bröst. Smärta och blygsel blandades med den dystra tillfreds-ställesen af en lyckad hämd. Hon var ett ögonblick färdig att kasta sig till Adolf fötter, påbörja sig hela skul-den till den olycksbådelse, hvars ut-brott hon varit ett medel att påsky-n-da, och emottaga hans afsky och lat-såsom ett välkommet utbyte mot den lögklighet, som en älskande minst af allt kan fördraga. I nästa ögonblick vek denna känsla för en annan. Hon lide, nu, äfven han, så tänkte hon; kanske skall sorgen närma våra hjär-tan till hvarandra, och jag i öm vän-skap finna lindring för min kränkt kärlek. Men äfven denna tanke till-bakträngdes af hennes stolthet. Hon märkte, att Adolf ville vara ensam, och aflägsnade sig, sedan hon bejt honom vid hans ankumst till Stock-holm framlämna ett bref till hennes far.

Innan Adolf gick till hvila, fick han genom den pratsamma Johanna, som biträdde med inpackningen af hans saker, tillfälligtvis en underätt-else, som han annars varit beflukt att förskaffa sig på annat sätt. Hon berättade efter hvad hon hört länsmannen omfala för gårdsfogden, att man följande dag skulle föra allmän skalgång efter häkorna i socknen, samt att Ingrid och Elin, så fort sig göra låte, skulle förpassas till slottshäktet i Stockholm.

Vid midnattstiden kastade sig A-dolf på sin säng och sof en kort orolig sömna, hvarig han före morgongry-ningen vaknade vid ljudet af räder, piksmullar och hästramp från går-den. Han klädde sig och kom just lagom för att se den sista skytte-

af två bortlående slädar. Drängarna underrättade honom, att det var de båda häkorna, som tillborligt för-sedda med fotblockar kördes till Stockholm, för att i slottshäktet afbi-da rannsaking och dom. Lagmannen, som velat se dem så fort som möjligt aflägsnade från Signildsborg, hade ef-ter uppträdet med Adolf befallt länsmannen att genast från närmaste skjutskyldiga bondgårdar skaffa hä-sar och åkdon för deras forande till Stockholm.

En timme därefter lämnade Adolf Signildsborg.

FJORTONDE KAPITLET.

Handelserna utveckla sig.

Vi hafva nämnt att herr Gustaf Drakes egendom Sjövik endast låg på två mil afstånd från hufvudstaden Vanloo kunde således utan svårighet dela sin tid mellan dessa ställen, allt eftersom hans planer kräde hans när-varo på det ena eller det andra.

I sitt präktigt inredda hus vid Normalms borg mottog han talrika besök af den tidens förnämsta politis-ka personer, och som hans umgäles med män alla färger, dröjde det ej länge, innan han klart uppfattade de politiska flockarnas ställning till hvarandra.

Att ett förbund fanns med riksrådet Bengt Skytte till hufvudman och med ändamål att insätta konungens far-bröder, hertig Adolf Johan, i riksför-myndarestyrelsen, anades af många. I trots af herr Bengts slughet hade hans förhållande till hertigen och åt-skilliga af dennes ända anhängare icke alldeles undgått spionerande blik-ke, häst hertigen själf ej förstod iakttaga tillräcklig försiktighet.

Men hvarje bevis, på grund hvarat regeringen skulle kunnat öppet uppträda mot detta förbund, saknades, och herr Bengt, som genast fann, att misstankar börjat vakna mot honom, lät därför ej bringa sig ur fattin-gen. Han mötte med lugn sina brö-ders misstänksamma ögonkast och höll vid rådbordet med ett halft sa-tiriskt leende uppmanningstal att no-ga öfvervakas hertigens åtgöranden.

Att han med dylika tal ej kunde fö-ra regeringen bakom ljuset eller till-integöra de en gång väckta misstänkarna mot honom själf, visste han väl, men han tyckte sig tryggt kun-na spela denna komedi för sitt eget nöje, enär hvarje fallande bevis mot honom saknades, och då misstankar-ne ej kunnat tränga till djupet af de afsikter, som han och hans parti ly-ste.

För att oskalliggöra den farliga mannen, innan rikets ständer hunnit sammantrada, beslöt regeringen att under någon vederlig förövandning aflägsna honom. Herr Bengt fick en vacker dag veta, att fråga var om att utnämna honom till president i Wismarks tribunalen. Han skynda-de undanbedja sig förtropend, men de la Gardie öfverlämnade honom fullmakten under många smiekran-de ord, i det han försäkrade, att de behöfdes en man med riksrådet Skyt-tes kraft att afskaffa de oreder, som vid nämnda domstol inrotat sig, hvarjämte han uppmannade honom att genast begifva sig till sin post.

Men herr Bengt var icke så lätt att aflägsna. Först hindrades han af en hastigt påkomme sjukdom att lämna hufvudstaden, och då han med sitt rörliga väsen snart nog lednat att spela sjuk, hade han ändå skäl att framtida, som beklagligen nöd-gade honom kvarstanna i Stockholm och tillslutade öfverlämnade honom fullmakten under många smiekran-de ord, i det han försäkrade, att de behöfdes en man med riksrådet Skyt-tes kraft att afskaffa de oreder, som vid nämnda domstol inrotat sig, hvarjämte han uppmannade honom att genast begifva sig till sin post.

Men herr Bengt var icke så lätt att aflägsna. Först hindrades han af en hastigt påkomme sjukdom att lämna hufvudstaden, och då han med sitt rörliga väsen snart nog lednat att spela sjuk, hade han ändå skäl att framtida, som beklagligen nöd-gade honom kvarstanna i Stockholm och tillslutade öfverlämnade honom fullmakten under många smiekran-de ord, i det han försäkrade, att de behöfdes en man med riksrådet Skyt-tes kraft att afskaffa de oreder, som vid nämnda domstol inrotat sig, hvarjämte han uppmannade honom att genast begifva sig till sin post.

Men herr Bengt var icke så lätt att aflägsna. Först hindrades han af en hastigt påkomme sjukdom att lämna hufvudstaden, och då han med sitt rörliga väsen snart nog lednat att spela sjuk, hade han ändå skäl att framtida, som beklagligen nöd-gade honom kvarstanna i Stockholm och tillslutade öfverlämnade honom fullmakten under många smiekran-de ord, i det han försäkrade, att de behöfdes en man med riksrådet Skyt-tes kraft att afskaffa de oreder, som vid nämnda domstol inrotat sig, hvarjämte han uppmannade honom att genast begifva sig till sin post.

Men herr Bengt var icke så lätt att aflägsna. Först hindrades han af en hastigt påkomme sjukdom att lämna hufvudstaden, och då han med sitt rörliga väsen snart nog lednat att spela sjuk, hade han ändå skäl att framtida, som beklagligen nöd-gade honom kvarstanna i Stockholm och tillslutade öfverlämnade honom fullmakten under många smiekran-de ord, i det han försäkrade, att de behöfdes en man med riksrådet Skyt-tes kraft att afskaffa de oreder, som vid nämnda domstol inrotat sig, hvarjämte han uppmannade honom att genast begifva sig till sin post.

Men herr Bengt var icke så lätt att aflägsna. Först hindrades han af en hastigt påkomme sjukdom att lämna hufvudstaden, och då han med sitt rörliga väsen snart nog lednat att spela sjuk, hade han ändå skäl att framtida, som beklagligen nöd-gade honom kvarstanna i Stockholm och tillslutade öfverlämnade honom fullmakten under många smiekran-de ord, i det han försäkrade, att de behöfdes en man med riksrådet Skyt-tes kraft att afskaffa de oreder, som vid nämnda domstol inrotat sig, hvarjämte han uppmannade honom att genast begifva sig till sin post.

Men herr Bengt var icke så lätt att aflägsna. Först hindrades han af en hastigt påkomme sjukdom att lämna hufvudstaden, och då han med sitt rörliga väsen snart nog lednat att spela sjuk, hade han ändå skäl att framtida, som beklagligen nöd-gade honom kvarstanna i Stockholm och tillslutade öfverlämnade honom fullmakten under många smiekran-de ord, i det han försäkrade, att de behöfdes en man med riksrådet Skyt-tes kraft att afskaffa de oreder, som vid nämnda domstol inrotat sig, hvarjämte han uppmannade honom att genast begifva sig till sin post.

Men herr Bengt var icke så lätt att aflägsna. Först hindrades han af en hastigt påkomme sjukdom att lämna hufvudstaden, och då han med sitt rörliga väsen snart nog lednat att spela sjuk, hade han ändå skäl att framtida, som beklagligen nöd-gade honom kvarstanna i Stockholm och tillslutade öfverlämnade honom fullmakten under många smiekran-de ord, i det han försäkrade, att de behöfdes en man med riksrådet Skyt-tes kraft att afskaffa de oreder, som vid nämnda domstol inrotat sig, hvarjämte han uppmannade honom att genast begifva sig till sin post.

Men herr Bengt var icke så lätt att aflägsna. Först hindrades han af en hastigt påkomme sjukdom att lämna hufvudstaden, och då han med sitt rörliga väsen snart nog lednat att spela sjuk, hade han ändå skäl att framtida, som beklagligen nöd-gade honom kvarstanna i Stockholm och tillslutade öfverlämnade honom fullmakten under många smiekran-de ord, i det han försäkrade, att de behöfdes en man med riksrådet Skyt-tes kraft att afskaffa de oreder, som vid nämnda domstol inrotat sig, hvarjämte han uppmannade honom att genast begifva sig till sin post.

Men herr Bengt var icke så lätt att aflägsna. Först hindrades han af en hastigt påkomme sjukdom att lämna hufvudstaden, och då han med sitt rörliga väsen snart nog lednat att spela sjuk, hade han ändå skäl att framtida, som beklagligen nöd-gade honom kvarstanna i Stockholm och tillslutade öfverlämnade honom fullmakten under många smiekran-de ord, i det han försäkrade, att de behöfdes en man med riksrådet Skyt-tes kraft att afskaffa de oreder, som vid nämnda domstol inrotat sig, hvarjämte han uppmannade honom att genast begifva sig till sin post.

Men herr Bengt var icke så lätt att aflägsna. Först hindrades han af en hastigt påkomme sjukdom att lämna hufvudstaden, och då han med sitt rörliga väsen snart nog lednat att spela sjuk, hade han ändå skäl att framtida, som beklagligen nöd-gade honom kvarstanna i Stockholm och tillslutade öfverlämnade honom fullmakten under många smiekran-de ord, i det han försäkrade, att de behöfdes en man med riksrådet Skyt-tes kraft att afskaffa de oreder, som vid nämnda domstol inrotat sig, hvarjämte han uppmannade honom att genast begifva sig till sin post.

Men herr Bengt var icke så lätt att aflägsna. Först hindrades han af en hastigt påkomme sjukdom att lämna hufvudstaden, och då han med sitt rörliga väsen snart nog lednat att spela sjuk, hade han ändå skäl att framtida, som beklagligen nöd-gade honom kvarstanna i Stockholm och tillslutade öfverlämnade honom fullmakten under många smiekran-de ord, i det han försäkrade, att de behöfdes en man med riksrådet Skyt-tes kraft att afskaffa de oreder, som vid nämnda domstol inrotat sig, hvarjämte han uppmannade honom att genast begifva sig till sin post.

Men herr Bengt var icke så lätt att aflägsna. Först hindrades han af en hastigt påkomme sjukdom att lämna hufvudstaden, och då han med sitt rörliga väsen snart nog lednat att spela sjuk, hade han ändå skäl att framtida, som beklagligen nöd-gade honom kvarstanna i Stockholm och tillslutade öfverlämnade honom fullmakten under många smiekran-de ord, i det han försäkrade, att de behöfdes en man med riksrådet Skyt-tes kraft att afskaffa de oreder, som vid nämnda domstol inrotat sig, hvarjämte han uppmannade honom att genast begifva sig till sin post.

vid sina andra befattningar utnämns till lagman öfver Ingermanland. Herr Bengt tackade förbindligast, lofvade att med görigaste första resa och — stannade kvar i hufvudstaden.

Då regeringen efter nya veckors lopp för fjärde gången befallde ho-nom att draga åstad, inlämnade han en förfrågan, om det icke inginge i hans rättigheter eller skyldigheter som legat i Tyskland att föra Sve-riges underhandlingar med Lüneburg, Holstein o. s. v. och begärde utförliga föreskrifter i detta hänseende.

Någon tid förflöt, innan styrelsen hunnit afgöra denna fråga, hvar-ter hon för femte gången förnyade sin uppmaning.

Men nu upplyste riksrådet Bengt, att han under tiden invecklats i en viktig rättegång, som ovillkorligen kräde hans närvaro i Stockholm; för att styrka sin utsägo, inlämnade han till regeringen en stor luntä rät-tegångshandling. Frågan gällde verkligen så stora summor, att rege-ringen ej kunde vägra honom att nå-gon tid uppskjuta resan, i hopp-saken, som ej syntes särdeles inveck-lad, snart skulle vara afgjord. Men detta hopp svek. Ju längre rät-tegången räckte, dess mer intrasslade han; herr Bengt visste undanhålla handlingar, undandraga sig kallelsen (detta alltid med förbehållande af ta-lande skäl) och anföra en oändlighet af klagomål och domkval.

Eftersom han således ändå nod-gades kvarstanna i hufvudstaden, an-såg han sig böra nyttja tiden till att få några andra frågor afgjorda. Han framställde därför åtskilliga an-språk på staten, hvilka han ansåg sig äga till följd af drottning Kris-tinas och konung Karl Gustafs för-läningar. Ehuru dessa anspråk lågo inom oförskämthetens gräns, fann den svaga regeringen det vara bäst att gilla dem; han fick besittningsrät-ten till flera gods på Munsön och A-delson förlängd, fick löfte om nya gods och därjämte under någon för-vändning en skänk af 12,000 riksdal-er ur statskassan... allt detta, för att han ej efter rättegångens slut skulle hafva anledning till ytterlig-are krängel och tidsutdräkt.

Men den förlömda processen tycktes aldrig vilja ända. Riksdag-nen kallades med stora steg och riksrådet Bengt var kvar i hufvud-staden.

Af Bengt Skyttes samtal med Gustaf Drake vid dennes besök i jakt-huset känner läsaren, att den förre hade gjort Vanloos bekantskap. Det låg kring den holländske stor-mannen en nimbus, som på herr Bengt utöfvade stor dragingskraft. Hvarför hade den rike utländingen under den ogästvänliga årstiden valt Sveriges hufvudstaden till vistelseort, om ej något hemligt ärende, utan tvifvel af politisk art, fört honom dit?

Riksrådets första afsikt, då han lät föreställa sig för Vanloo, var att utforska denna hemlighet, som möjligen kunde bringas i ett lyckligt sammanhang med hans planer; men sedan han någon tid utgått med Vanloo, måste han vidgå för sig själf, att om dennes vistelse i Stockholm verkligen afsåg något hemligt poli-tiskt mål, var han dock en allt för omtänksam spelare för att låta nä-ma, om ock den skarpsyntaste, sneg-la i hans kort. Emellertid uppstod mellan de båda herrarna en viss för-trolighet. Om herr Bengt ej fann politikens röda tråd så fann han däremot hvad han hos den ly-sande världsmannen minst väntat: en omfattande kännedom om hans bägge-älsklingsvetenskaper filologien och alkenien; och detta, jämt Van-loos rikedom och intagade umgän-gessätt, var tillräckligt att göra äf-ven herr Bengt till en af hans många beundrare, så föga fallen han annars var att beundra något annat än sig själf. Vanloo å sin sida hade skäl att gå herr Bengts nästan påträn-gande förtrolighet till mötes, allt se-dan han upptäckt, att denne stod i närmare beröring med Gustaf Drake Genom riksrådet Skytte fick Vanloo småningom de underrättelser han öns-kade om Drakes skaplyne, böjelse och lefnadssätt, och genom inköp af jakt-huset blef Vanloo hans granne och ett å ömse sidor önskat tillfälle till närmare beröring mellan den holländske magnaten och herren till Sjövik.

Vi känna de första följderna här-af. Drakes återväkta lidelse för forskning i det stora magisteriets gå-ta, samt det eteriska band, som knu-tet af forma förhoppningars brustna trådar, nu förenade Agnes' och Van-loos hjärtan. Hos Agnes verkade ungdomsminnernas makt, tjuuning af det hemlighetsfulla, som omgaf Vanloo, därhän, att hon i Vanloos plötsliga uppträdande var böjd att se en oförvaktad uppenbarelse. Hos Vanloo brann ungdomskärleken med lugn, dämpad låga; han hade trådt under Drakes tak med en osynlig föl-

jeslagare. Vedergrällningen, bakom sig; han hade efter en blick på Agnes vinkat denne ledsagare att stiga öf-ver tröskeln, och det gällde nu att rädda henne, medan hennes tyra-n störtades i den afgränd hans egna lidelser öpnat.

Gustaf Drake var i ett tillstånd af yttersta öfverspänning. Han till-brakte dagarna med grubbel, nätter-na med alkenistiska undersökningar. Vanloo deltog stundom i dessa och gaf dem vid hvarje slutpunkt en ny riktning, som hos Drake återtände hoppet att snart hafva gåtans lösning och därmed nyckeln till all världens härlighet i sina händer. Hvarje kväll stod han allt blekare, allt mer utmätad af sömnlöshet, tanken-stränning och slitning mellan hopp och fruktan, framför ungen och sag med ängest innehåll af rabbinens flaska minskas, ty med hvarje dropp, som han ur den lät falla i degeln, var hans storhet eller förfärd för-knippadt. Han hade med Vanloos tillhåll uppgjort ett vidlyftigt sche-ma för sina undersökningar, rönen antecknades noggrant... ty, hade Vanloo sagt, — alkenien är ett i hemlighetens natt växande träd med många grenar, men endast en blom-ma; på hvilken gren denna finnes, därom är frågan; med vetenskapsens hand träffa vi längs den ene efter den andre, för hvarje misslyckadt försök varsamst återgående till stam-men, hvarifrån de alla utgrena sig, tills vi äntligen träffa den rätte. — Med hvarje dag, hvarje timme trod-de Drake, att han närmade sig sina forskningsmål. Han gaf sig knappt ro att undanstäla med ett ögonblick af den flyende tiden för att i hvilat hämta nya krafter; då öfverspän-ningen efterträddes af försäppling, fann han i starka drycker medel att reta sina nerver till ny verksamhet. Ehuru han kände, att hans själsförmögenheter försådes, hans kroppe-krafter förstördes, så hvarken ville eller kunde han hejda sig på sin bana. Han hade satt allt på ett kort och förtiekt i hopp, att vändpunkten i hans öde ej skulle vara fjärran.

Så förlöto vintermånaderna af å-ret 1662. Hemligheternas ugn kräf-de stora offer; den omtäflige degeln lämnade icke ett uns guld, men slukade dess mer. En alkenist hade nyligen under sina forskningar upptäckt ett ämne af besynnerliga egen-skaper, hvarom ryktet snart flög ge-nom Europa. Till alla män, som sys-selsatte sig med "vetenskapernas vetenskap", man ansåg det som ett af verksamhetens medel att ut de o-ådliga metallerna utdraga perfektion-stinkturs beständsdelar. Men det sätt, hvarpå detta märkvärdiga äm-ne kunde utöndras, var kostant och känt af få; ett lod af detsamma gäldades med två lod guld. Vanloo gjorde Drake uppmärksam på detta ämne, och trots de svårigheter vin-tern lade i vägen för förbindelsen med utlandet, visste denne att inom kort tid förskaffa sig något därf från Tyskland. Men efter några få minuter rön var allt förbrukat utan annan verkan än att hafva medta-git herrns till Sjövik penningtill-gångar. Detta hemlighetsfulla ämne är numera väl bekant och vida billi-gare än den tiden: det var — fosfor.

Det är förut antyd, att föremålet för Drakes lystnad ej var guldets och för sig, utan den makt guldets förlänar. De drömmar om storhet och välde, dem han redan som gosse öf-verlämnat sig åt, följde honom som yngling och läto ej skingra sig, då han, vaknande ur sina barnsliga fan-tasier värld, fick ögat öppet för verkligheten och alla hinder för de-sa uppfyllelse. Men dessa hinder för-bittrade hans sinne. Att hata dem, som slumpen ställt, närmare målet, hvar till hans sträfvare, att förakta dem, som stå så djupt, att de svår-ligen kunna eller våga blika dit upp, är naturligt för en man af utsväfvande ärelystnad, som ej vågar stöta sig om att ens inför sig själf rättfärdiga sitt sträfvande med ett sedligt mål. Drake drog sig inom sig själf; hans sinne, af naturen dystert, omfattade med åtrå den hemlighetsfulla veten-skap, som, om han förmodade lösa dess gåta, med ett slag skulle ställa honom på timnarnas af maktens tem-pel. Men det inständiga, tysta, grubb-lande lif, som dessa studier kräde, måste förr eller senare framkalla en sig själf motsatt verkan på en själ, som tarfvade starkt lifdrag, för att ej kväfvats af sina lidelser. Därför var det ej, som han själf föreställde sig, endast utsikten att lättvindigt fånga offermedel till alkeniens Molok, som lockade honom att omfatta kor-sares blodiga yrke; han drefs än mer därtill af längtan efter ett vildt, stormande lefnadssätt. Det var af brottets poesi, som omedvetet rörde sig på botten af hans lyne. Han njöt sin tillvaro endast då han om natten, inneslängd i sin tyska för-

kammar, afvaktade degeln orakel-svar, eller ock då orkanen botade ho-nom med undergång, eller striden ta-sade man mot man med knit och an-terbula.

Hans feberoro ökades, då tidpunk-ten nalkades för den politiska kupp, hvari en verksam roll var anförordad honom och hvaraf numera icke blott hans ärelystnad, utan äfven hans un-dergrädda penningställning väntade så mycket. Sammansvärjningen mog-nade mer och mer. Genom flitig brev-växling med de förnämsta deltagarna underrättades han nästan dagligen om de mått och steg, som vidtoges, och de förändringar, som ägle rum i utsikterna för sammansvärjningen.

Men om denna misslyckades? Hvad vore då att göra? För detta fall nä-ste i förväg en utväg till räddning vara öppnad. Och i alla händelser måste han i tid vara betänkt att göm-ma sina sista spillrån af sin förmögenhet till ett förtvifladt spel med lyckan, ifall han ej snart hunnit fånga "det röda lejonet"...

Och utsikten på denna fängst före-kom honom osäker nog i de stunder, då han, utmattad och förtviflad, lämnade ngen i sin verkstad för att

styrka sina lifssindar med en bägre vin.

I en sådan stund, beslot han att, så fort sig göra låte, förpanja eller sälja sin egendom. Hans kassa var tömd, han tarfvade pengar till fortsättnin-gen af sina rön, och ville för hvarje händelse hafva sin förmögenhet lika flyttbar som sig själf. Han tillbjöd Vanloo att köpa Sjövik. Denne emot-tog anbudet och köpet uppgjordes på villkor, som försäkrade Drake om be-sittningen af egendomen till en viss tid och vissa förträdesrättigheter, om han ville återköpa honom.

I en annan dylik stund beslot han kalla till sig Ruys, som uppehöll sig i Stockholm i afvaktn på hans ordres. Ruys kom och ålades att skaffa far-tyg och manskap för ett fribytarefåg. Före maj månads ingång skulle far-tyget ligge segelfärdigt i Stock-holms hamn. Den gamle fibustieren mottog med dystur uppseende denna or-der, men gjorde inga invändningar. Ett kostnadsförslag uppsattes med en hast och säkerhet, som visade, att Drake ej var övan vid sådana be-räkningar. Ruys fick anvisning på de till företaget nödiga penningmedlen och aflägsnade sig.

(Forts.)

VIRKE,

RAMAR, DÖRRAR, PACKLA-DOR.

Äfven alla slags ved till salu.

Rat Portage Lumber Co.,

NORWOOD, ——— MAN.

Imperial Bank of Canada

Kapital (inbetaldt) \$5,000,000. Reservkapital \$5,000,000.

Gällande intresser betalas & deponitioner.

SPARBANKSAFDELNINGEN REKOMMENDERAS.

Växlar dragas på alla platser i Sverige, Norge och Dan-mark och äro betalbara i kronor.

HUFVUDKONTOR: Hörnet af MAIN St. och BANNA-TYNE Ave. N. G. Leslie, Manager.

NORTH END Filial: Hörn af Selkirk och Main St. W. A. Hettlewhite, Manager.

Tillförlitliga upplysningar

om Naturens hemligheter, om lifvets san-na inre, om ättens att i alla sin hälsa och uppnå en hög och lycklig ålder-dom; om huru att göra ett lyckligt val vid äktenskaps ingående, och erbjuda friska och lyckliga barn, om människokroppens byggnad och värd, om bestämmandet af kön hos barn — allt detta finner ni i den riktiga specialiteten Dr. E. B. Foster's värdefulla verk "Hemlakaren".

AF detta ovärderliga arbete ha öfver en miljon exemplar förskickats på olika språk, och alla som läst detsamma berömma det på det mest entusiastiska sätt.

Denna bok slitter läsaren i stånd att lifva ett rätt och lyckligt lif.

Omöjligheten försvagar — kunskapen styrker — läs därför denna bok, innan det blir för sent. Huru många personer för-dörva icke sin hälsa och gå en förtidig död till mötes, på grund af okunnighet om de enklaste hälsöregler?

Last och obehagligast förtöra måna-ge unga lifvande personer och slädda dem i en förtidig graf. Kungäppan om denna egen kropp o. s. hättet att lifva rätt skulle rädda dem.

Hvar och en bör därför läsa denna bok och skänka den